

[Peter Holst.]

ker her på den nævnte fordobling inden for en halv snes år af dagopholdsstederne. Her bliver ingen tale om, at man kan lade krav i anden henseende gå forud; vi står over for et overordnet krav her til alle bevillings- og administrationsmyndigheder, der skal give udtryk for en ægte hensyntagen til en medborgergruppe, den, dagens debat handler om, hvor man så må lade en eventuel nødvendig karrighed ramme til anden side, uanset hvor mange øjeblikbetonede indvendinger der så vil følge af det.

De med rette så ofte kritiserede indkvarteringsforhold er jeg glad for at høre man vil søge afhjulpet snarest gør ligt og ifølge ministerens redegørelse i fremtiden lægge større vægt på en art minihjem. Næppe nogen vil bestride, at det vil være til de berørtes tarv, at man i åndssvageforsorgens fremtidige struktur stiler mod et net af sådanne små institutioner i stedet for de færre, men større centre.

Det har været nævnt, hvorvidt Næstvedcentret var et fejlskud. Jeg er nok klar over, at mammutcentre kan have forskellig størrelse, men når det nævntes, at Næstvedcentret ikke kunne kaldes en mammutinstitution, vil jeg da lige strejfe, at Næstvedcentret er tænkt bygget til et antal på det halve af Ebberødgård, hvorom alle mener den er alt for stor. Og så vil jeg nok sige, at jeg er mere tiltalt af de andre tanker om små virkelig intime familielignende hjem i et større antal.

Jeg kan ikke lade være med at gøre en bemærkning om, at noget tyder på en manglende koordination mellem de forskellige forsgsgrene. Jeg tænker her på, at mens vi i alle årene har følt en skamfuldhed over, at åndssvageforsorgens egne store gamle institutioner havde belægningsstuer, der ofte havde op til en snes personer, så har der i årevis været op til 1.000 ledige pladser inden for den traditionelle børneforsorgs forskellige hjem og institutioner. Ikke fordi der har været færre børn anbragt uden for deres egentlige hjem, men fordi anbringelsen

hos plejeforældre og f.eks. i Ungbos ungdomspensioner og hybler har aflastet. Men andre forsgsgrene har ikke gjort brug af denne ledige rumlige kapacitet. Man kunne føre den her nævnte tanke videre og spørge, om ikke en kvalifikationsmæssigt forsvarlig omrokering i medarbejderstabene efter nogenlunde de samme retningslinjer også var værd at overveje.

Muligvis har ministeren ret i, at en overførsel af denne del af særforsorgen til amterne først er faktisk mulig hen imod udgangen af dette årti. Fru Eva Gredal samstemte og nævnte 1978. Muligt har begge ret, men alligevel tror jeg, det er ret påtrængende med en beslutning om tidspunktet for at klargøre over for amternes socialforvaltninger, at dette nye område skal man indstille sig på at få ansvaret for. Vi har jo nemlig set eksempler nok på, at administrative ansvarsomlægninger har fået en forslørende start netop på grund af en for kort forberedelsesperiode. Jeg tænker også her i en parentes på, at vore amter jo indtil for 4 år siden har været fuldstændig fri for enhver form for socialadministrative opgaver.

Vi taler i dag om et politisk område, ingen med føje kan tage patent på at varetage bedre og mere omsorgsfuldt end andre. Medmenneskelighed og humanitet og ægte varme følelser for de af skæbnen hårdest ramte er en tværpolitisk sag og et personligt anliggende. Derfor må det mere dybtgående end tidligere være et overordnet krav til hvert enkelt medlem af folketinget at være indstillet på, at en bevillingsmæssig åbenhed bør stå i et omvendt forhold til den pågældende modtagergruppes evne til selv at artikulere sine behov og ønsker.

Gunner Baunsgaard (RV):

Man bemærkede jo klart fru Eva Gredals kendskab til problemerne omkring åndssvageforsorgen. Jeg kan være helt enig med fru Eva Gredal i, at der er et behov for denne debat. Hverken klienter, pårørende eller alle de instanser, der arbejder med åndssvageforsorgen, kan være tjent med, at der kom-